

Bór chrobotkowy

Najbardziej charakterystyczną cechą śródlądowego boru chrobotkowego jest obficie wykształcona warstwa porostowo-mszysta, nadająca mu specyficzny szary koloryt. Pochodzi on od zgrupowania licznych gatunków krzaczkowatych porostów, z których większość stanowią chrobotki *Cladonia*, między innymi: reniferowy, leśny, wysmukły, widlasty, gwiazdkowaty, smukły i siwy. Z mszaków najczęściej występują: rzęsiak pospolity, widłożęby-falisty, zdrożny i miotlasty, rokićnik pospolity, knotnik zwisły i rokić cyprysowaty.

chrobotek reniferowy *Cladonia rangiferina*
i chrobotek leśny *Cladonia arbuscula*

chrobotek alpejski *Cladonia*

chrobotek widlasty *Cladonia furcata*

chrobotek północny *Cladonia*

Największa koncentracja borów chrobotkowych znajduje się w Borach Tucholskich, w tym na terenie Wdzydzkiego i Zaborskiego Parku Krajobrazowego. Prowadzone w Borach Tucholskich badania w latach 60-tych XX w. oraz 2000-2002 wskazały na ustępowanie tego chronionego zbiorowiska leśnego na rzecz pospolitych borów świeżych. W 1993 r. na terenie Nadleśnictwa Przymuszewo, pomiędzy Wielem i Lubnią w południowej części województwa pomorskiego, utworzono rezerwat przyrody „Bór Chrobotkowy im. Z. Tobolewskiego”, gdzie przedmiotem ochrony jest klasycznie wykształcony bór chrobotkowy z rzadką i unikalną florą porostów. Występuje tu około 70 gatunków porostów, w tym 50 gatunków naziemnych. Rarytatem jest płucnica niwalna, gatunek arktyczno-alpejski, który poza górami występuje nadzwyczaj rzadko, a także chrobotek alpejski uważany za gatunek borealny, rozpowszechniony w borach północnej Europy, Azji i Ameryki Północnej oraz w wysokich górach. Bory chrobotkowe są siedliskiem chronionym w ramach europejskiej sieci Natura 2000.